

gestuit, zoo reikt toch de inhoud van dit derde Gebod veel verder. Dit zal terstond blijken, als we ons eerst rekenschap geven van de beteekenis, die dit „opheffen”, deze „Naam van Jehovah” en dit „ijdele,” hier heeft.

Het eerst vestigen we daartoe de aandacht de uitdrukking „de Naam van Jehovah”, die in dit Gebod het hoofdmoment vormt. Eerst daarna kan onderzocht, wat de zondaar met dezen Naam doet, zoo hij dien „opheft naar het ijdele”.

Nu weet men uit wat we bij de behandeling van den Naam *Jezus* over den zin en de beduidenis van den „naam” schreven, dat de *naam* in de Heilige Schrift volstrekt niet een bloote klank of een conventioneel woord beteekent, waarmee men als bij afspraak iets of iemand noemt. Toen Adam aan de dieren namen gaf, verzon hij niet maar zekere klanken, maar zag hij het wezen van elk dier aan, doorzag elks natuur, en naar den indruk dien zulk een dier op hem maakte, uitte hij een klank, die voor zijn menschelijk besef dien indruk weergaf. Eva ontving haar naam niet als een preutsch naampje, gelijk thans de jonge meisjes er vaak op gesteld zijn onder een vreemd en mooiklinkend naampje bekend te staan, zelfs hoe coquetter hoe liever; maar omdat in dien naam Eva de *moeder des levens* zich uitsprak. En ook nadat Adam en Eva het Paradijs zijn uitgedreven, blijft deze zin en beteekenis van de naamgeving in stand. Zie het maar als Eva haar oudsten zoon den naam Kain geeft, „omdat ze een man van den Heere had verworven.” Noach heet de Trooster, omdat hij ons „troosten zal van onzen arbeid en onze moeite.” En komen we aan de Patriarchen, dan zien we de namen zelfs wisselen als iemands stand in het Koninkrijk Gods wisselt. Abram wordt Abraham en Sarai wordt Sarah, evenals later Jakob in Israël overgaat, terwijl dan tusschen deze beiden in Isaäk, evenzoo met een naam vol beduidenis, inligt. Hoe verder en hooger we komen hoe hooger dan de beteekenis van al deze namen klimt, tot eindelijk in den naam van den Gezalfde Gods de volle rijkdom en het wezen van den „naam” zich ontplooit. Ten slotte wordt de „Naam van den Christus,” de „Naam van Jezus” zelfs een macht in het midden der gemeente Gods. In dien Naam gaan de gebeden op; voor dien Naam lijdt men; voor dien Naam van Jezus geeft men zich in den dood. En als eindelijk door Jezus al de rijkdom van het mysterie van Gods Drieëenheid is onthuld, zal in den Naam van Vader, Zoon en Heiligen Geest heel Gods kerk gedoopt worden. Onze Verbondsnaam, waarin voor alle heilig werk het begin is, de voorzetting en de voleinding.

In dien zin nu droeg de Heere onze God ook bij Israël een Verbondsnaam. Dien Naam had Hij zelf aan Mozes in den braambosch geopenbaard. Stond bij Abraham nog meer de naam van *El Sjaddai* d. i. God